

Nederlandse Strijdkrachten in Indonesië
WAPENBROEDERS

4e Jaargang
9-16 Febr. 1950
Nummers 45-46

In dit nummer :

9000
per maand
pag. 8-9

© R. Marnette

Monopoly .. mah'jongg. . . main djudi . . .

MISSCHIEN zal men zich daar buiten afgevraagd hebben of de redactie van Wapenbroeders met niets beters uit de bus kon komen dan, na bijna een maand volkomen stilte, met nummertjes van zestien pagina's. De helft van de oorspronkelijke 32.

De zaak zit zo, dat na de staking waarvan wij in een vorig nummer gewaagden, Wapenbroeders gevoegelijk weer met 32 pagina's had kunnen uitkomen..... als de papiersituatie het toeliet.

Jammer genoeg is de papiervoorraad van die aard, dat wij meenden voorlopig tot half rantsoen te moeten overgaan.

Zo is het weer „roeien met de riemen, die wij niet hebben.....”

En voorlopig nog nummers van zestien pagina's.

DE VORPLAAT

Er is heel wat over te doen geweest over het gokken waar men hier (en niet alleen hier trouwens) zo op verzot is. Maar..... door alle moties van afkeuring heen blijft het rammelen van de steentjes klinken... main djudi.....mah yong.....monopoly.....

Reactie

Wapenbroeders
Dienst voor Legercontacten
Djakarta.

Wapenbroeders

Nou nog effe....

„Nou nog effe..... en dan pakken we onze kuierlatten en gaan we pigi pleiten — Semarang - Djakarta — naar huis. Me moeder zal wel gek opkijken, want dat goeie mens denkt natuurlijk, dat ze nog met een normaal kind te doen heeft, maar ik ben geen kind meer en ook niet normaal. Ik zal voor de zekerheid m'n naamplaatje maar meenemen, dan kan ik me altijd legitimeren. Ik heb al geschreven, dat ze geen lawaai moeten maken, geen ruziek en zo, geen versierde stoel en nog veel minder toespraken van welkom, want daar hou ik niet van. Betoel, ik druk m'n snor en dan zien ze me de eerste dagen niet terug.”

Er heerst een grote bedrijvigheid bij de jonge gasten van dit land. Overal worden er weer kisten getimmerd, cadeautjes geoeroest — helaas niet te vertalen baroelezer — letters, geveerd op voor- en bovenkant. „Wat is het nu?” „M.S.” of „S.S.” Zuiderkruis?” „Och, wat dondert het, as we maar dobberen, richting Hoek van Holland”.

Er worden hier en daar al flinke infiltraties voorbereid: dronken over de Bodjong, nat in het vijfvertje bij de Tijgerclub, slingerend over de Pasar Baroe, scheurend via Benedenstad naar Plantentuin, om na drie jaar eindelijk eens te gaan zien, hoe mooi dit land eigenlijk wel is.

Niemand zal het ons kwalijk nemen, dat we gek doen, maar wel, dat we stom doen. En het is zo beroerd, dat dit laatste meer voorkomt dan het eerste.

Waarom zouden we niet proberen mekaar op de been te houden, zoals we dit ook deden tijdens de kilometerslange patrouilles, telkens wanneer het link was!!! Even de tanden op mekaar, even scherp liatten, ook nu, links observeren en rechts observeren! Maak van de feestavondjes een werkelijk feest, bereid ze voor met sketches, liedjes, gezelschapsspelen, versieringen, grabbeltons, e.d. Dit is niet alles! Ondanks veel goede wil, zal je lichaam blijven schreeuwen om genot en gemak, zal je geest vaak duf zijn en suf, zal je fantasie vaak een filmdoek zijn met de meest chaotische en uitdagende voorstellingen! Maar dan even luchtsteun aanvragen van Boven: „God help me, laat het geen afzwaaijer zijn!!!”

In deze laatste maanden, vrienden, is verhoogde werkzaamheid onverbiddelijke eis! Tegenover de Satan kennen we geen Cease Fire. Draag de souveriniteit over je lichaam en ziel bewust en volledig over aan Hem, Die het Uniehoofd is van hemel en aarde. Strijd onder Zijn Commando en laat het kruis niet slechts een bataljonsbadge zijn op je mouw, maar je devies en program!! Wie zou het zo raak kunnen zeggen als Sint Paulus het deed: „Heb deel aan het Lijden van Christus als een goed soldaat!” Dat is roos!

P. C. Groenendijk
Maj. Aalmoezenier

Java

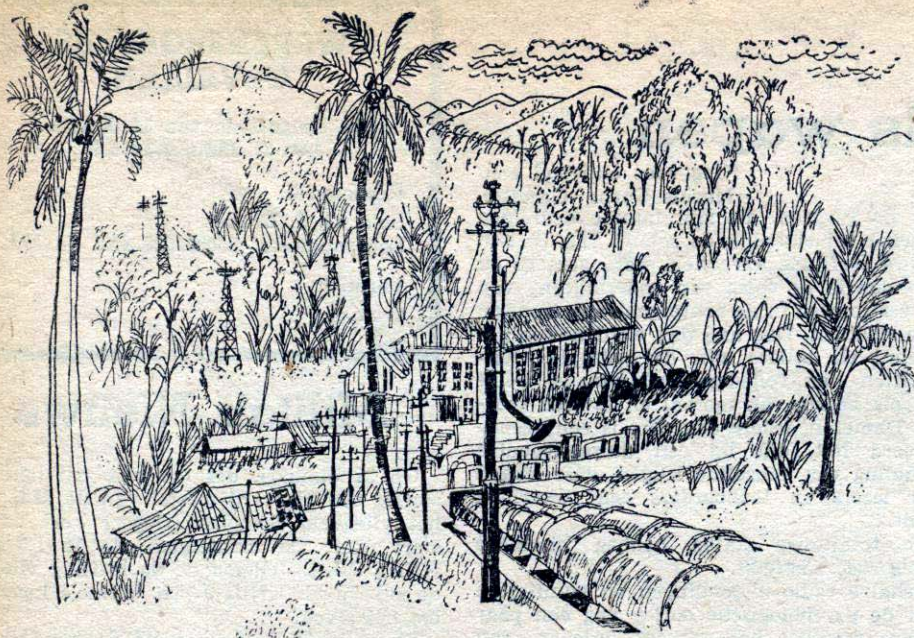
De tuin van Java spreidt haar weeldrig maaksel
over de bergen die verheven staan
als opgerezen werkers in het veld
Want uit de rode aarde van hun eigen braaksel
is, als groen-bronzen schuim, het leven opgegaan,
dat als een hulde naar de helle hemel snelt

Dit is een hemelvaart van stengel, stam en lover,
Wat is een huis, een desa of een stad,
't is al verscholen, mild en lomrijk overhuifd
en ver boven de daken wuiven palmen over
de witte gloed der luchten; 't nijgend blad
staat zwijgend, als de maan over hun zwarte pluimen schuift.

En God's kristallen treden zijn de sawah's
waarlangs de morgen klimt met rode schijn
gloed brengend aan het tere waas der jonge padi,
Het water, helder nog, stroomt door verstarde lava's
van eeuwen her en bruist door 't breed begroeid ravijn
tot waar het laag en breed in zee drijft, met een prauw in ranke gratie.

Groot land met, wolken-wit omkranst, de machtige vulkanen
blauwwazig aan de kinnen als een oud symbool
en panorama's om alleen lang bij te zwijgen,
Klein land, verbleekte bamboehuisjes onder 't helgroen der lianen
en 't stil verborgen plekje waar herinn'ring school
om ergens in de verre wereld heimwee naar te krijgen.

Nor-maal.

Ginds, boven het zongeblikerde weggetje,
dat wit is, met scherpe schaduwen,
trilt de hitte
in golfjes, opkabbelend en verdwijnend.

Op het houten trapje van het bilik kampong-
huisje
zit een vrouw, aan de borst een zogend hind.
Roerloos zit zij daar, en wacht, waarop?
Wellicht op d' and're dag, die niet verschilt
van deze,
in de monotonie der Indische dagen.

Roerloos is de kip, die glazig in de verte
staart
met stare koppenogen.
Droom'rig het landschap en sluim'rend is het
leven,
om pas te ontwaken.....
straks, als de schemer valt.

K.

KL. AD. 2000

LUI liggen de manschappen op hun bed en kauwen op hun dagelijkse voedselpitten, tot de sgt. van de week met zijn electrofiets aan komt zoemen.

„Verlofgangers voor Europa voor 6 uur bij mij opgeven, 2 raketten naar Holland en een naar Napels-Parijs-Londen. Maandag-avond vóór 12 uur binnen zijn”. „Hoe is het met die luchtbus naar Mars?”, vraagt er een, die naar de dansavond op deze amusementsplaneet wil. „O.K., wordt straks bekend gemaakt door de televisie, 7 uur op de Ultra-kort 1,25 meter”. De wachtpost, die voor zijn projectie-scherm de ingang in de gaten houdt, duwt op een knopje om de schokstraal uit te schakelen, daar de auto met voetballers er aan komt. „Hebben ze de nieuwe plastic-bal weer kapot”, scheldt er een. Even later vertrekken de 12-persoons tanks op patrouille. De Commandant geeft de golfingte door aan de manschappen en dan suizen de straalmotoren en wordt aan de 460 km. begonnen.

Op het dak een geruis en even later suist de lift van het dakvliegveld naar beneden. „Orde”, roept de korporaal, als even later de luit met z'n secretaresse binnenkomt. „6 man klaar maken voor dekking luchtconvooi naar Suez”. 6 man grijpen naar hun plastic-guns en gaan de tunnel in om zich per ondergrondse naar vliegveld C. 3 te begeven. „Telefoon voor Zagers, uit Holland”, klinkt het door de megafoon en Kees roept: „alweer die griet, ze denkt dat ik Zaterdag nog kom, maar ik moet toch op wacht Zondag-avond”. De televisie geeft dansmuziek van 't paviljoenorkest op Venus, waar deze week 't veertigjarig bestaan wordt gevierd van de wapenstilstand tussen de Venusanen en Aardmensen. De omroeper wijst er op dat er vanavond een extra busdienst vliegt naar Venus-Zuid, alwaar de finish van de zeven-

planeten-tocht, een wedstrijd voor lichte atmosfeer-jagers is.

„Die televisie geeft ook niks”, zegt er een, die aan 't zoeken gaat. „De voorloper van de hedendaagse schilderkunst, een lezing over Picasso”, op New York een concert over klassiek, niks als die ouwe boogie-woogie en jive; op Londen feestelijke opening van de 2e ondergrondse spoorlijn naar Parijs.

„Morgenvroeg is er parade voor de nieuwe Brigade-Commandant, die was vroeger kapitein bij 36-11 R.I.”, weet er een. Dat is dan een ouwe, heeft de 6e wereldoorlog nog meegemaakt”. „Hè, 't begint duister te worden, 't wordt tijd dat ze in Batavia de kunstzon inschakelen”, roept de wachtpost.

„Schakel de koelkraan maar uit, 't is fris genoeg”.

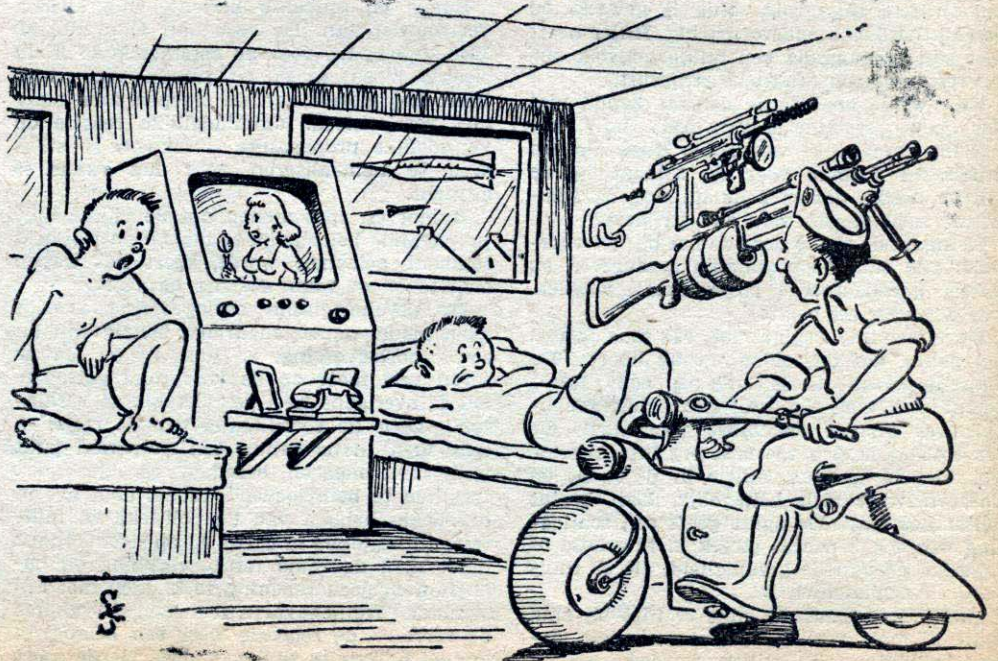
„Hé, die „Wapenbroeders” kan er ook wat van maken, staat er een stukje in van „Ons leger straks in 2050”. Zijn me ook fantasten. Maar van „demob” niks he, dat woordje hebben ze sinds 1950 niet meer gedrukt, geloof ik”.

„Maar kom jongens, 't is half zes, we gaan naar de raket-baan, anders kunnen we vanavond niet naar de griet en zitten we weer hier”.

„'t Wordt tijd dat de pelotons-helicoptère klaar komt bij de L.T.D., kun je weer in die ondergrondse gaan”, bromt er een.

En even later stuift het stel onder de straten naar de raket-baan om 48 uur naar Holland te gaan. Op 't verlaten televisie-scherm spreekt een dame over de nieuwste mode „De Hyper-look”.

Pierre Pallandt.

Militaire Portefeuille

voor hen die meer willen weten

Het woord als wapen

ZAL het woord machtiger blijken dan het zwaard?

Tijdens de laatste wereldoorlog beweerde een hooggeplaatst Engels officier, dat er eigenlijk vier verschillende soorten oorlogvoeringen waren. Deze vier waren dan:

1. de strijd te land.
2. de strijd ter zee.
3. de luchtoorlog.
4. de „hete-lucht” oorlog.

De eerste drie behoeven nauwelijks toelichting te worden. Maar wat bedoelde hij met nr. 4, de „hete-lucht” oorlog?

Dat deze laatste manier van oorlogvoeren niets heeft te maken met het opspreken van hete lucht, zullen de meesten wel begrepen hebben. Toch is de benaming helemaal niet raar gekozen. Hij bedoelde nl. de oorlog met het „woord”. Bij het uitspreken van woorden wordt de adem naar buiten gestoten en dat is dan de „hete lucht”. Met deze „hete-lucht” oorlog, de psychologische oorlogvoering, heeft de wereld in de laatste jaren en in het bijzonder in de laatste wereldoorlog terdege kennis kunnen maken, en niemand zal het bestaan en de belangrijkheid van deze manier van oorlogvoering willen ontkennen of bestrijden.

Hoewel het gebruik van deze manier van oorlogvoering de laatste jaren zeer is toegenomen, is de psychologische oorlogvoering eigenlijk niets nieuws. Themistocles grifte, lang voor Christus, inscripties op stenen voor de Ioniers, waarmee hij in oorlog was.

Zevenhonderd jaar geleden joeg Denghis Khan, wiens strijdkrachten betrekkelijk gering in aantal waren, de vijand schrik aan, door het verspreiden van geruchten over zijn „enorme horden” en hun „barbaars” optreden. Ja, Khan's propaganda had zoveel succes, dat de vijand zich overaf.

In de Amerikaanse geschiedenis beïnvloedde het boek „Common Sense” van Tom Paine, miljoenen lezers, waaronder de conservatieve generaal Washington, zodat dit ongetwijfeld een grote steun is geweest bij de Onafhankelijkheidsverklaring. Hitler heeft met zijn propaganda een miljoenenvolk opgezweept tot een fanatieke strijdlust.

En welke geallieerde soldaat kende niet het „lieve” stemmetje van Axis Sally, het nazi-instrument, of van Tokio Rose, die een zelfde rol speelde voor de soldaat in de pacific, welke dames zelfs nu nog de sympathie hebben van vele oud-strijders?

De methode welke deze dames bij het voorlezen van hun door anderen geschreven en streng gecensureerde programma's volgden, was ongeveer als volgt:

De uitzending begint met wat muziek van het genre, dat de soldaat graag hoort. De dame in kwestie (Axis Sally c.q. Tokio Rose) begint dan met een heel genoeglijk gebabbel over allerlei dagelijkse voorvallen, die een soldaat in den vreemde erg interesseren. Tot hier is er geen vuiltje in de lucht en iedereen voelt zich behagelijk. Dan begint echter het feest. De dame geeft een schildering van een bepaalde strek in Engeland of Amerika en van de gezelligheid, die er thuis „..... mischien is.

„..... maar jij kunt er niet bij zijn, want jij moet vechten omdat een paar wapenfabrikanten rijk willen worden.....” Terloops wordt er dan nog even gesproken

(Gegevens ontleend aan Marine Corps Gazette) over de gevaren, die zijn familie bedreigen en waar hij eigenlijk de schuld van is. Een nieuwe verfijnde wreedheid werd gezocht en gevonden in de vorm van ondermijning van het vertrouwen in de achtergebleven vrouwen en verloofden. Dag aan dag werd hierop gehamerd en talloos zijn de gedropte vlugschriften en volledige beeldromans, welke met elk begrip van moraal en fatsoen spotten. Hameren, iedere dag. Het is een geconstateerd feit, dat bij een duizendvoudige herhaling van eenzelfde leugen, deze leugen voor lezers en toehoorders een waarheid wordt.

De totalitaire staten hebben hiermede menig succes bereikt.

Behalve radio-uitzendingen en pamfletten kent de psychologische oorlog nog een paar andere wapens: het gerucht, brieven van thuis en de z.g. „Zwarte propaganda”.

De macht van het gerucht hebben wij persoonlijk meerdere malen kunnen ondervinden of constateren. Wanneer deze geruchten nu vooral in het land van de betrokken strijdmacht worden uitgestrooid, zal daar gemakkelijk in de brieven over gesproken worden. Ja, zij kunnen zelfs de gehele correspondentie van een bepaalde tendens doortrekken.

Onder zwarte propaganda verstaat men het gebruiken van golfengten van de vijand voor het uitzenden van verslagen over gefingeerde of aan de gang zijnde veldslagen met verdraaiing van de feiten. Wanneer dit wapen goed gehanteerd wordt is de schade, die daarmede aan het moreel van de troepen wordt toegebracht, aanzienlijk en het zal voor de eigen legerleiding een zware taak zijn al deze praatjes te ontzenuwen.

Zoals echter voor elk wapen vroeg of laat een verdediging wordt gevonden, is dat ook hier het geval. Snelle en oprechte voorlichting en berichtgeving, onmiddellijke reactie op propaganda van de andere zijde, waarbij humor en spot een belangrijke rol spelen, kunnen vele brokken voorkomen.

Snelle en oprechte berichtgeving kweekt vertrouwen aan. De rede van Churchill in 1940 waarin hij voor de eerstkomende jaren slechts bloed, zweet en tranen voorspelde, heeft het moreel van de troepen zeer zeker niet verslechterd. Onmiddellijke reactie op vijandelijke propaganda is dikwijls in staat deze te neutraliseren voor het kwaad is gesticht.

Humor en spot dienen om de vijandelijke propaganda belachelijk te maken en wanneer eenmaal gelachen wordt, keert het wapen zich tegen de man, die het hanteert.

De psychologische oorlogvoering is dus geen nieuw wapen, maar het belang van dit soort oorlogvoering is juist in de laatste jaren veel meer op de voorgrond getreden. Dit is overigens heel gemakkelijk te verklaren. Door de vooruitgang van de techniek kan men thans vanuit een centraal punt miljoenen mensen bereiken en dus ook trachten te beïnvloeden. Moest men het in het begin hebben van de politieke en militaire tinnegeters in café's en op straat, thans heeft men de radio ter beschikking en behoeft men geen rekening te houden met afstanden. Wellicht zal in de toekomst — zij het de verre — de televisie weer een belangrijk middel blijken te zijn voor deze vierde soort van oorlogvoering.

WAPENBROEDERS GEVALLEN

In de periode van 15 Januari
t/m 21 Januari 1950 is

Gesneuveld:

Sold. G. J. Brands,
Legernummer: 250624026 van de K.L.

Vermist:

Gene.

Militair Nieuws

Op 31 Januari, des morgens om half elf stortte een Harvard-toestel van de M.L., bij het vliegveld Semplak (Bogor) kort na de start neer. De inzittenden, de 1e Lt Art. KNIL, F.J.A. Jellema en de leerling vlieger, de sld. 1e kl. KNIL J. Th. Wessels kwamen om het leven.

De volgende morgen vond de teraardebestelling plaats op het ML-ereveld Tjililitan, waarbij Generaal Majoor C. W. v. d. Eem aanwezig was.

Wie kent hem?

Het Hoofd van de Opsporingsdienst van Overledenen (O.D.O.) verzoekt aan degenen, die nadere bijzonderheden kunnen geven verband houdende met de vermissing van:

WILLEM RICHARD HUPPEN
Mil. Sld.

laatst bekend adres in December 1941 Semarang Kampement Karang Asam (mitr. Cie) zulks schriftelijk dan wel mondeling te willen doen ten kantore van bovenvermelde dienst, Departement van Justitie, Rijswijk 17, Djakarta.

Hefschroefvliegtuig voor alle diensten

NOG nimmer heeft Indonesië het wonder aanschouwd van dat mooie stukje techniek: de helioplter. Het is merkwaardig eigenlijk, want als er ergens ter wereld ook maar één gebied is waar de helioplter onschatbare diensten zou kunnen bewijzen, dat is het toch wel Indonesië. We denken bv. aan de petroleum-maatschappijen, die met helioplteres hun pijpleidingen kunnen inspecteren, met helioplteres luchtfoto's kunnen maken van nieuwe gebieden met mogelijke petroleumbronnen en met helioplteres bodemonderzoek kunnen verrichten in de dichte jungle van Nieuw-Guinea of Borneo of Sumatera of wáár in de archipel ook. We denken aan de topografische dienst, die met helioplteres haar expedities diep in de binnenlanden zou kunnen, voorzien van voedsel en medicamenten, zoals onlangs boven Borneo geschiedde toen Dakota's van de ML voedsel en medicamenten per parachute voor een dergelijke expeditie afwierpen. We denken aan de luchtvaartmaatschappijen, die de helioplter, behalve voor postvervoer en als lucht taxi, kunnen gebruiken voor een snelle verbinding tussen stad en vliegveld, óók in Indonesië een dringende oplossing voor het probleem dat de vliegvelden zover van de steden verwijderd liggen. We denken aan de landbouw, waarvoor de helioplter zo'n waardevol apparaat is, voor bestuiving van landbouwgewassen en bossen en het bestrijden van malaria door het sproeien met DDT. We denken aan de helioplter als reddingsmiddel, om gewonden of zieken diep uit de binnenlanden snel naar de ziekenhuizen in de grote steden te kunnen vervoeren of op te treden in geval van vliegongelukken of schipbreuken of wat ook. Ja, het is merkwaardig dat nog nooit een helioplter boven Indonesië haar kunnen vertoond heeft. De hoge aanschaffingsprijs hiervan de oorzaak? Of weinig initiatief van de betrokken instanties?

Helicopter in Indonesië ?

Hoe dan ook, in de toekomst zal ook in Indonesië de helioplter haar intrede doen!

Intussen bestaat de mogelijkheid dat in de loop van 1950 inderdaad een helioplter boven Indonesië te zien zal zijn. Australië heeft namelijk bij de Britse Westland-

fabriek een Westland-Sikorsky S-51 helioplter besteld, en men overweegt nu deze helioplter op eigen kracht van Engeland naar Australië over te vliegen. Dit zal de grootste vlucht worden ooit door een helioplter gemaakt en mocht deze vlucht een succes worden, dan zou dat zeer zeker een prachtige reclame zijn voor het kunnen van de helioplter in het algemeen en van de Westland-Sikorsky in het bijzonder. Extra benzine-tanks zullen, ter verhoging van het vliegbereik, in deze helioplter worden ingebouwd. We zien met belangstelling uit naar verdere berichten aangaande deze Engeland — Australië helioplter vlucht. Gaat deze vlucht door, dan staat wel vast dat ook Indonesië de helioplter zal kunnen bewonderen!

Demonstraties op Ipenburg

Op Ypenburg demonstreerde onlangs een heel aardige helioplter: de Hiller 360. Samen met de Sikorsky S-51 en de Bell-47 is dit, de meestgebouwde en meest-populaire helioplter van het ogenblik. De Hiller wordt vooral gebruikt voor landbouwdoeleinden en er gaan geruchten dat óók Nederlandse landbouwkringen belangstelling voor de Hiller tonen en een Nederlandse firma de Hiller zal gaan importeren! De machine die op Ypenburg de Hollandse luchtvaart-enthousiasten in verrukking bracht was op eigen kracht van Parijs komen vliegen, via Lille en Antwerpen. Er stond een fikse tegenwind en de coplter deed er dan ook 4½ uur over, maar desondanks vinden wij het toch een aardige prestatie. Het grote kenmerk van de Hiller is haar uitzonderlijk grote stabiliteit, welke aanzienlijk groter moet zijn van die van de Bell. Het zou te ver voeren er hier nader op in te gaan hoe die grote stabiliteit verkregen wordt, beperken we ons slechts met te vermelden dat een loodrecht op de stijve hefrotor staande kleine „besturings-rotor” hier voor verantwoordelijk is. De prijs van de Hiller-360, die is uitgerust met een 175 pk Franklin motor, bedraagt 19.950 dollar, hetgeen viermaal zo goedkoop is als de prijs van de Sikorsky S-51, waarvan Nederland zoals bekend één exemplaar bezit, eigendom van de „Stichting Hefschroefvliegtuigen”.

Intussen worden de helioplteres, evenals zulks met de gewone vliegtuigen het geval is, steeds groter en groter. Wat op dit gebied al bereikt is toont de Britse Cierva-fabriek met haar geweldige Air Horse, een monstrueuse helioplter met drie hefschroeven, in staat om 24 passagiers te vervoeren. En de afschuwelijk-uitziende bull vliegt nog behoorlijk óók en trok veel belangstelling op de Farnborough tentoonstelling in September j.l. Piasecki, die de geweldige „vliegende bananen” in serie bouwt voor de Amerikaanse marine (helioplteres met twee hefschroeven en in staat om tien personen te vervoeren) heeft zelfs een helioplter in ontwikkeling, welke zo groot is als een viermotorige Skymaster.....

H. H.

Fokker naar Schiphol.

Thans staat vast, dat het Fokker-bedrijf aan het eind van het volgend jaar van de Papaverweg aan de overzijde van het IJ, waar het sedert 1919 was gevestigd, naar de nieuwe in aanbouw zijnde moderne fabriek op Schiphol zal zijn overgebracht.

Natuurlijk zal de overplaatsing niet in haar geheel en tegelijkertijd geschieden, doch stapsgewijs en wel zodanig, dat geen vertragingen in de werkzaamheden zullen ontstaan.

De oude Fokkerfabriek over het IJ staat thans te koop. De nieuwe fabriek op Schiphol wordt groter dan de bestaande en is er op berekend, het bedrijf in zijn geheel te huisvesten, waarbij een zo economisch mogelijke en meest logische indeling van de productie-gang zal worden gevolgd.

De werkzaamheden op Schiphol maken goede voortgang. Reeds is een grote stenen hangar met een grondoppervlak van 3240 m² gereed, terwijl de bouw van de grootste betonnen hangar van Europa, waarvan de lengte niet minder dan 165 m, de breedte 44 m en de hoogte 17 m bedraagt, snel vordert. In de loop van het volgend jaar zullen de overige hangars en kantoorgebouwen gereedkomen.

Bristol 171

Westland-Sikorsky S-51

HOLLANDSE NIEUWTJES

ER is een tijd van komen en een tijd van gaan. Dit geldt niet alleen voor jullie, maar ook voor zoveel andere zaken in Nederland. Daar heb je het station van 's Hertogenbosch. Door de oorlogshandelingen was het zó erg beschadigd, dat men besloten heeft het geheel af te breken. De op het gebouw geplaatste ornamenten, die nog onbeschadigd waren, komen ter beschikking van de gemeente 's-Hertogenbosch ter versiering van de stad.

Ook het Zeeuws-Vlaamse trammetje is wijlen. Na afloop van de suikerbieten campagne is het vervoer van goederen stopgezet. Vrachtauto's namen het werk van de oude ziel over. Het vervoer van passagiers werd reeds eerder door autobussen overgenomen. In December j.l. kwam er ook een eind aan het bestaan van de Groningse trams. De tram bereikte een leeftijd van 40 jaar. De laatste

tien wagens reden over de Helpmanlijn naar de remise. In de voorste wagen zat het muziekcorps van de tram, in de andere wagens verdrongen zich de passagiers, die de laatste rit, die gratis was, mee wilden maken. Het laatste gedeelte werd stapvoets afgelegd. Er hingen vlaggen halfstok. De trams zullen worden ontdaan van de elektrische installaties en daarna dienen voor onderdak voor woningzoekenden.

Waren dit allemaal dingen, die werkelijk bestaan hebben en „nu van de kaart” zijn, het kan ook voorkomen, dat iets, dat niet bestaan heeft, toch herleeft. Dat gebeurt met de jongen, „die Haarlem voor overstroming behoeftte, door zijn vinger in een gat van de dijk te steken”. Deze geschiedenis ligt de Amerikaanse touristen zo na aan het hart, dat men besloten heeft (terwille van de bezoekers van Nederland met hun vette

dollar-portemonnaie), dan maar een standbeeld voor die jongen op te richten. Het wordt opgericht op de dijk te Spaarndam, onder Haarlem. De wereld wil bedrogen zijn.....

En toch was het deze keer geen visserslatijn, toen een visser op de afslag te Lemmer een snoek bracht, die 10 kg. woog en 1.50 lang was. De grootste, die tot dusver in het IJsselmeer werd gevangen.

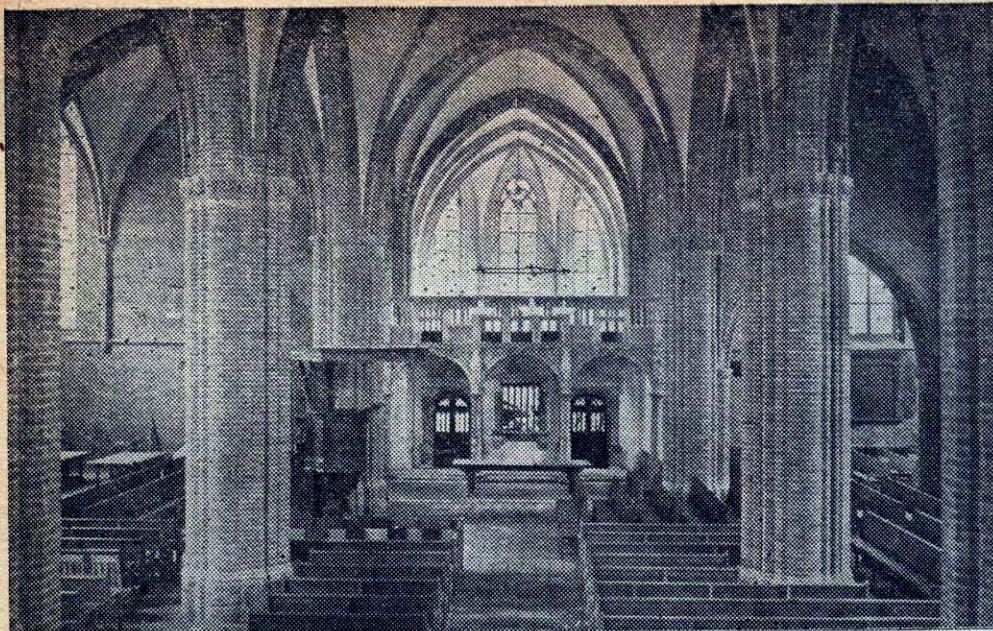
We hebben wel eens iets verteld van veeleveranties aan het buitenland en enkele honderden koeien lijkt dan héél veel. Maar... wisten jullie, dat als men alle koeien van Nederland naast elkaar zou zetten, te beginnen in den Haag, men dan in Batavia terecht zou komen. En tussen de vier poten van elke koe een varken, zou óók nog gaan. En tenslotte zou elke koeienstaart dienst kunnen doen als zitplaats voor 2 kippen. Bij ons in Holland moet je maar komen. Meer dan 100.000 personenauto's, meneer! In één jaar tijd met 27.000 toegenomen. De Ned. Chr. Radio Omroep bereikte een ledental van 200.000. Het was het echtpaar Belgrave uit Aalsmeer, dat, ter herinnering aan dit feit, een electrisch fornuis kreeg.

Ook de VARA bereikte op dezelfde dag de 200.000. Nu we in Nederland in 1950 openbare televisie-uitzendingen zullen krijgen, heeft Philips de bouw van ontvangers op het programma staan. De prijs zal tussen de 5 en 600 gulden liggen.

Philips boert overigens maar goed! De export (waar het om gaat!) steeg in 1949 met 12%, hoewel de concurrentie toenam.

Op de Dam, tijdens de plechtigheid op 27 December 1949.

Zò ziet de Cunerakerk te Rhenen thans uit, na grondige restauratie

De fruitteelt heeft nog exportkansen, maar wij zullen meer aandacht moeten besteden aan kwaliteit en verpakking. De Limburgse teelt, 50 mill. kg., was voor de helft minderwaardig. Daarom moeten oude en slechte bomen omgehakt en vervangen worden door nieuwe. Dan alleen zal de Limburgse fruitteelt zich kunnen handhaven.

De P.T.T. zorgt ook voor iets nieuws. De telegrambestellers in Amsterdam, Rotterdam en Den Haag dragen geen petten meer, maar hebben tegenwoordig een baret. De blauwe kleur is alleen gehandhaafd.

Geen nieuws zonder K.L.M.-nieuws. Als tot nog toe de enige luchtvaartmaatschappij heeft de K.L.M. op Schiphol een afdeling voor het wikkelen van ankers van electromotoren in gebruik genomen. Belangrijk, want in een 4-motorig vliegtuig zitten 143 motoren en generatoren met een 40.000 meter draad. Bespaart ook deviezen. En op vliegtuiggebied ook dit nieuwtje: Van Doorne's Autofabrieken te Eindhoven hebben een nieuwe tankwagen uitgevonden, waarmee vliegtuigen 15 - 45 minuten sneller kunnen tanken. De tankwagens kunnen 10.000 liter benzine bevatten. Daar de tanks van een straaljager 2300 l. kerosine bevatten, kan een straaljager in 2½ minuut weer startklaar gemaakt worden, want de nieuwe tankwagen perst 1000 l. per minuut. Een wagen is er reeds bij de L.S.K. in gebruik, aan een serie van 15 stuks wordt nog gewerkt. Grote belangstelling bij de militaire deskundigen van de Westerse Unie.

De bevolking van Nederland neemt nog steeds toe. Nu komt uit Rhenen het bericht, dat daar de 10.000e inwoner ingeschreven is. Het is Janny van Wijk. De gemeente Hilversum heeft becijferd, dat de bevolking in October met 281 personen is toegenomen. Het „vrouwen-overschot” is 3000! Hilversum is ook de stad, waar zich de volgende geschiedenis afspeelde: Op de Groest tegenover de St. Annastraat stond een benzinepomp, die verkeersopstoppen veroorzaakte, omdat de straat daar zo nauw is. De pomphouder kreeg aanzegging de pomp te verwijderen, maar deed dit niet. Veel officieel geharrewar. Pomp bleef staan. Maar tenslotte bedacht de pompbaas zich en verplaatste het obstakel naar z'n eigen winkelstoep. Maar daarmee was het probleem van de stilstaande (tankende) auto's niet opgelost. De

gemeenteraad bezon zich. Wat nu te doen? Eindelijk vonden zij de oplossing, die zo eenvoudig is als het maar kan: het vervaardigen van een stopverbod. Veel rompslomp had vermeden kunnen worden, indien de vroede vaderen eerder op dit lumineuze idee waren gekomen.....

Zandvoort heeft het plan in 1950 te gaan beginnen met de bouw van een „Butlin-camp”, die 10 maanden zal duren. Het zal komen te liggen aan de Noord Boulevard ten Westen van de kabelloods P.E.N. De voorlopige capaciteit zal zijn 750 bedden, later op te voeren tot 1500. Het gehele terrein heeft een oppervlakte van 20 ha.

Tegen van Rappard, voormalig leider van de N.S.N.A.P., werd ook voor de Bijz. Raad van Cassatie de doodstraf geëist. Enkele oud-N.S.B.-burgemeesters werden ook door de R.v.C. veroordeeld. Het waren P.H. Oldemans van Alblasterdam (13 j.) en P.M.S. Smallegange van Axel (10 j.).

Zeven gemeenten in Friesland, die de noodzaak van industrialisatie begrepen

hebben, sloten zich aaneen tot een industriërschap. Het doel is bekendheid te geven aan de vele mogelijkheden, die Oostelijk Friesland biedt. De plaatsen zijn: Achterkarspel, Heerenveen, Ooststellingwerf, Opsterland, Smalingerland. Tietjertsteradeel Weststellingwerf.

Van Amersfoort kunnen we melden, dat het woonwagenkamp (tot grote vreugde van de bewoners) van de Nijverheidstraat verplaatst is naar het kruispunt Birkhoven.

De ambachtschool te Goes is in een nieuw gebouw ondergebracht. Omdat men voor het oude gebouw geen bestemming kan vinden, wordt het te koop aangeboden.

De man van de deportaties van Joodse Nederlanders Aus der Fünften hoorde de doodstraf tegen zich eisen.

Nog steeds blijkt, dat er in Nederland nog massa' oorlogstuig verborgen worden gehouden bij wijze van „herinnering”. Nu is er weer eens in Udenhout een huis-aan-huis actie geweest om die rommel maar liever in te leveren. Zo kon het gebeuren, dat er een paar dagen later een boertje een paar zakken op het politiebureau bracht. „Daar zit wat in”, zei hij, stak een sigaret aan en gooide de lucifer in de richting van de zakken. Laat die twee zakken nu genoeg kruid bevatten om de gehele gemeente in de lucht te blazen. Wat gelukkig niet gebeurde!!

DE DODE HAND

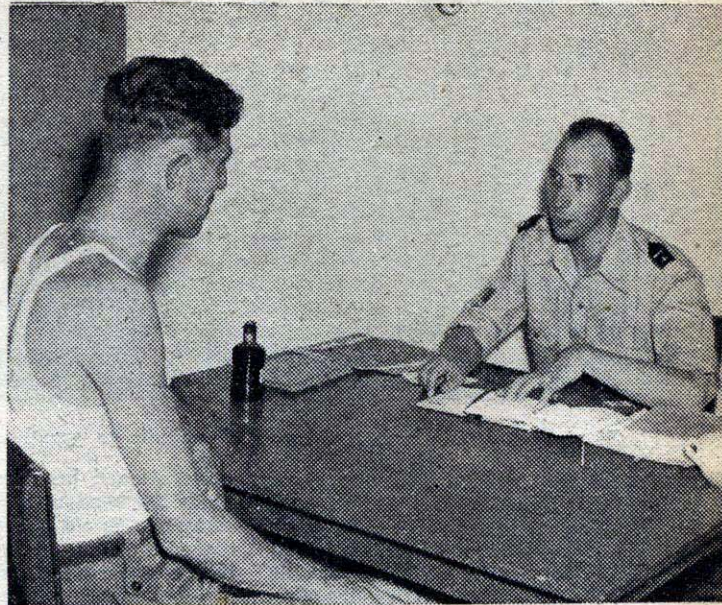
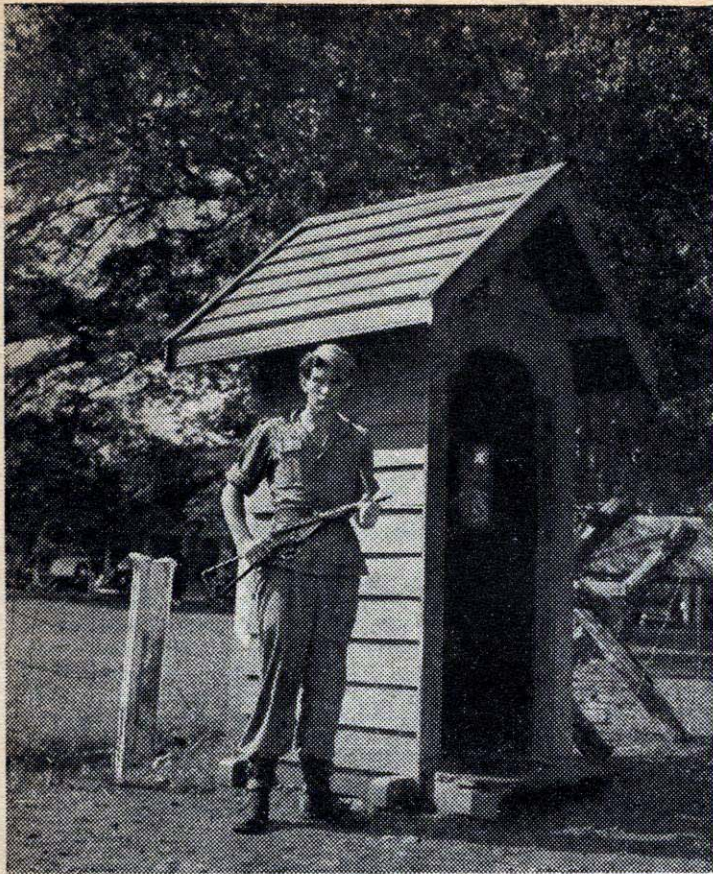
Ontstelde voorbijgangers vertelden de Delftse politie, dat boven het irabbege water van de Molentjesvaart een mensenhand uitstak. Recherche en verkeersdienst rukten onverwijd uit met brancards, dreggen, vervoermiddelen en E.H.B.O.'ers. Koortsachtig wierp men de dreghaak uit. Nieuwsgierigen rekten de hals. Een agent boog zich voorover en onder grote stilte greep hij de bleke vingers. Het waren vingers en meer niet. Van de overige lichaamsdelen geen spoor. De hand was..... een oude, vleeskleurige handschoen.

De politie heeft het ding maar vernietigd. Om herhaling te voorkomen...

De bekende „Rotterdammer brug” over de Amsterdamse Nieuwmarkt vaart weg, om door een geheel nieuwe constructie vervangen te worden.

9000 per

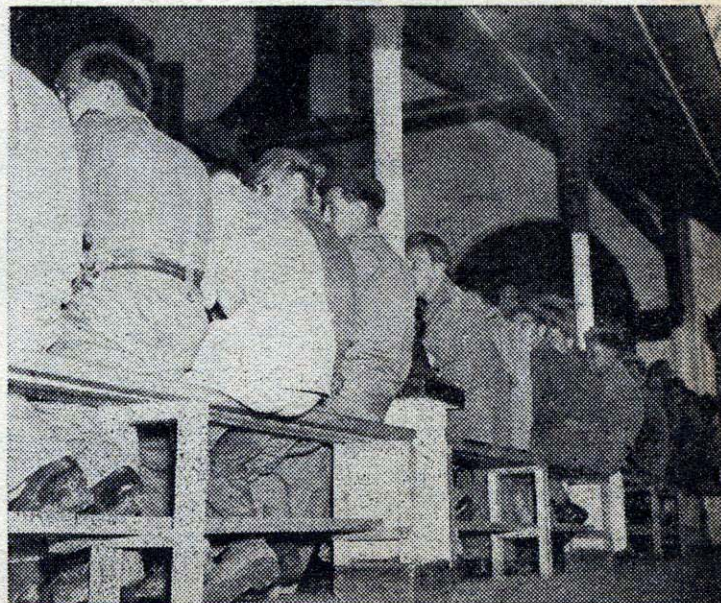
Op bezoek bij de veldprediker van het demobilisatie-centrum,
Ds. F. J. Zuiderduyn

links boven:

Een beeld dat verdwijnen gaat.....

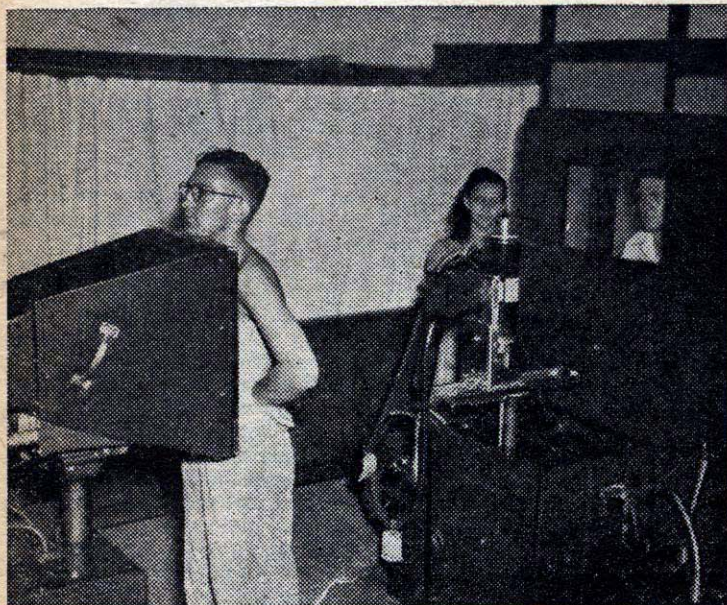
links:

De laatste maal soldij in de tropen.....

Het demobilisatie-procédé bestaat uit 10% activiteit en 90%
wachten.....

maand...

In het Legerhospitaal wordt een „borstplaatje” van de burger-in-spé gemaakt.

rechts boven:

„Lieve schipper, vaar mij over.....”

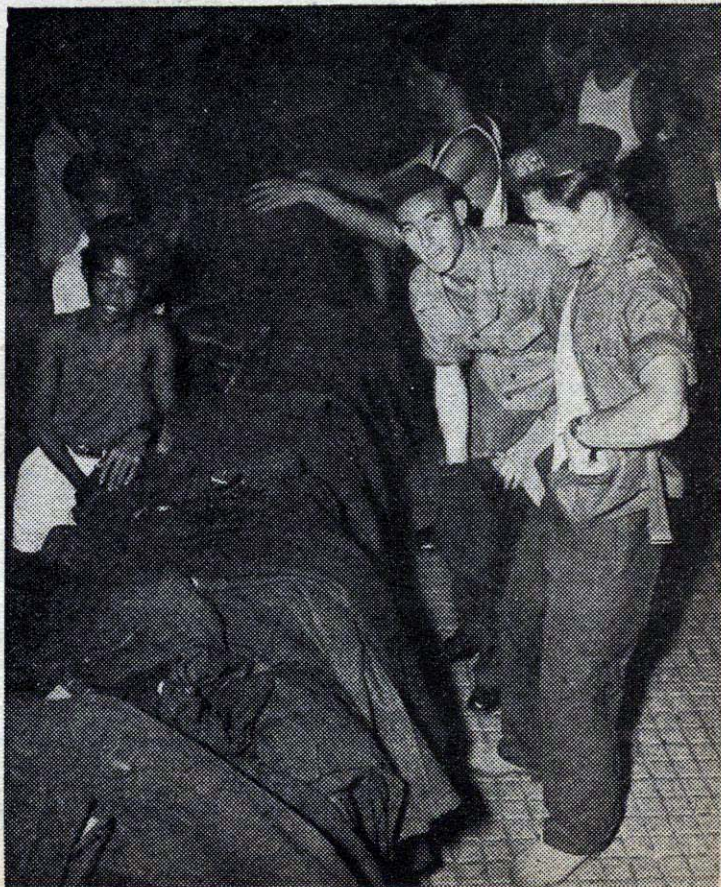

rechts:

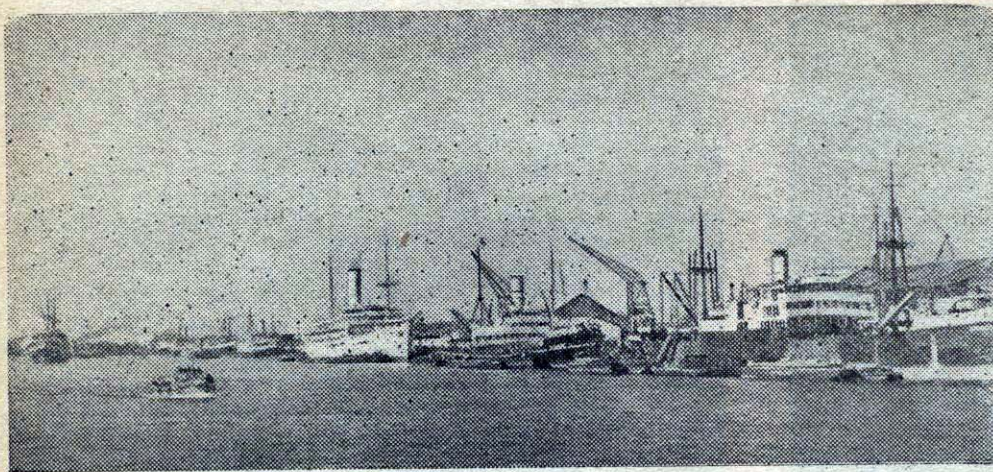
Een belangrijk en opwindend ogenblik: het passen van de dikke, ruige, Hollandse uniformen.

Na douane-controle worden de stalen banden aange trokken en is de barang gereed voor het ruim.

Scheepvaart- en Havenbedrijf Rotterdam

Indien de, tot nu opgedane, ervaring bij het verschaffen van passende arbeid aan demobiliserende militairen als maatstaf voor de toekomst mag worden genomen, schijnt er alle aanleiding te bestaan voor de overtuiging, dat het bedrijfsleven in het gewest Rotterdam zich tenvolle bewust is van zijn plicht jegens de thans in grote getale in de burgermaatschappij terugkerende, militairen. En dan nog in het bijzonder ten aanzien van hen, die onder vaak zeer moeilijke omstandigheden geruime tijd in Indonesië zijn geweest.

Algemeen valt in werkgevers kringen te beluisteren, dat men zich omtrent de, uit Indonesië terugkomende mannen een bepaalde mening heeft gevormd, die, voor wat betreft karaktervastheid, doelbewustheid en vertrouwdheid met discipline, bepaald zeer gunstig voor de betrokkenen mag worden genoemd.

Aan de terugkerende militairen nu te bewijzen, dat deze mening een juiste is.

EEN bloeiend en welvarend achterland is een gebiedende levensvoorwaarde voor iedere zeehaven.

Dank zij de ontwikkeling der land- en waterwegen, alsmede van de spoorwegen der laatste tientallen jaren, is dit achterland niet beperkt gebleven tot het industriegebied in het eigen land, doch mag gevoegelijk het gehele Europese binnenland tot het achterland van de Rotterdamse haven gerekend worden.

Het behoeft nauwelijks betoog, dat deze omstandigheid in normale tijden ongekende mogelijkheden voor Rotterdam moet bieden en dat de verwachtingen omtrent de ontwikkelingsmogelijkheden van het Rotterdamse Scheepvaart- en Havenbedrijf „in de toekomst” moeilijk te hoog kunnen worden aangeslagen.

Helaas echter zijn normale tijden voor Europa nog niet aangebroken. In plaats van bloeiend en welvarend is Europa, met uitzondering van slechts enkele landen, totaal verarmd uit zes jaren oorlog tevoorschijn getreden. Een nijpend tekort aan harde valuta dwingt iedere regering tot zoveel mogelijk zelfvoorziening in de bestaande behoeften der bevolking, hetgeen uiteraard een verlamdende invloed uitoefent op de ontwikkeling van handel en scheepvaart, de beide factoren juist, waarop een havenplaats is aangewezen.

Met het bovengenoemde wordt beoogd van meet af aan diegenen onder de militairen, die het voornemen koesteren hun toekomst bij het Rotterdamse Scheepvaart- en Havenbedrijf te zoeken, duidelijk te maken, dat zij zich verbinden aan een bedrijfstak, die nog slechts in een zeer langzaam tempo herstellende is van de vele wonden, haar in oorlogstijd toegebracht.

Alvorens nu de verschillende mogelijkheden nader onder het oog te zien, zij er met nadruk op gewezen, dat, in het bijzonder bij het scheepvaart- en havenbedrijf, van toepassing is: „velen zijn geroepen, doch weinigen slechts uitverkoren”.

Wie zich niet met de volledige inzet van zijn gehele persoon weet te geven, wie niet bereid is, zich door studie en inspanning offers te getroosten, zowel in geld als in tijd, zal nimmer boven de middelmaat uitkomen en loopt derhalve gevaar weg te glijden in het grote corps van havenarbeiders en ondergeschikten bij de scheepvaart, waarvan het niveau in wezen gelijk te stellen is met dat van de losse arbeider in iedere andere bedrijfstak.

RIJN- EN BINNENVAART

In het algemeen gesproken staat de mogelijkheid van tewerkstelling bij de Rijn- en Binnenvaart slechts open voor ongehuwden. Hiervoor zijn twee oorzaken aan te wijzen t.w.:

a. Er bestaat slechts bij hoge uitzondering een mogelijkheid, dat de vrouw van een beginnend matroos aan boord mee kan varen.

b. Het uurloon van een matroos is ontoereikend te achten om daarvan een dubbele huishouding te voeren, n.l. voor de vrouw aan de wal en voor zichzelf aan boord.

De vaart op de Rijn wordt uitgeoefend met sleepboten, sleepschepen en met vrachtschepen met eigen voortstuwing.

Voor onbevarenen (hetgeen de terugkerende militairen over het algemeen zullen zijn) bestaat slechts gelegenheid tot tewerkstelling op de sleepschepen, omdat voor het werk op de sleepboten en de vrachtboten

ervaring en bevarenheid absoluut noodzakelijk zijn.

In de regel zal het wel mogelijk zijn terugkerende militairen direct als derde matroos (misschien zelfs als tweede matroos) op een sleepschip geplaatst te krijgen, waardoor de rang van scheepjongen dus kan worden overgeslagen.

Het loon van een derde matroos varieert van f 27.50 tot f 35.— per week, afhankelijk van de grootte van het schip.

In alle functies bij de Rijnvaart dient men steeds te bedenken, dat van het verdiende weekloon de kost aan boord zelf moet worden betaald.

Na het opdoen van voldoende ervaring bestaat de mogelijkheid van promotie tot eerste matroos met een loon van f 36.— tot f 40.— per week en later tot schipper, loon van f 43.— tot f 48.50 per week. Voor de eerste matroos en de schipper bestaat in het algemeen de gelegenheid met vrouw en kinderen aan boord te varen.

KOOPVAARDIJ

Bij de koopvaardij bestaat in het algemeen slechts de mogelijkheid tot tewerkstelling voor bevaren, vakbekwame mensen.

In de rang van officier blijkt dit reeds duidelijk uit de voor iedere rang wettelijk voorgescreven diploma's.

De eis tot bevarenheid geldt echter in gelijke mate voor scheepsgezellen, omdat iedere gemonsterde schepeling op de hoogte behoort te zijn van de taak aan boord, waarvoor hij zich bij de monsterring heeft verhuurd. De veiligheid van schip, lading en opvarenden is op zee geheel afhankelijk van de bekwaamheid der bemanning.

Uitzonderingen op deze algemene regel komen slechts voor ten aanzien van personen, die aan de wal een beroep hebben geleerd, dat eveneens aan boord van een schip kan worden uitgeoefend, zoals bakkers, kellners,

Associatie Examens

Binnenkort zullen de Associatie Examens wederom hier te lande worden afgenomen. Dank zij de welwillende medewerking van de Vertegenwoordiger der Ned. Ass. voor Practijkeexamens in Indonesië de Weled. Gestr. Heer J. F. Staverman, is door Dienst Vorming de mogelijkheid opengesteld om voortaan ook deze examens BUITEN DE GROTE PLAATSEN af te nemen.

De cursisten op de buitenposten, die onder de meest ongunstige omstandigheden moeten studeren, zullen derhalve in de gelegenheid gesteld worden eveneens hieraan deel te nemen.

Buiten Djakarta, Bandung, Semarang, Surabaya en Makassar zullen volgens voorlopige gegevens in een 9-tal andere plaatsen met name Menado, Gorontalo, Den Pasar, Medan, Padang, Lahat, Tjurup, Palembang en Bandjermasin de Associatie Examens gehouden worden.

Dienst Vorming

koks, een enkele maal een leerling-bankwerker of een banketbakker. Is men in staat in de genoemde beroepen met getuigschriften en diploma's zijn vakbekwaamheid aan te tonen, dan is er ook voor onbevarenen een mogelijkheid de zeemansloopbaan te kiezen.

Uiteraard zijn er door de eeuwen heen bij de zeevaart mensen geweest, die de jonge generatie vormden, die dus met varen moesten beginnen en hun eerste reis gingen maken. Normaal zijn dit altijd jongens in de leeftijd van zestien tot achttien jaar en die dan ook tegen een jongensgage aanmonsteren. Het is vooral dit laatste n.l. het tegen een geringe gage naar zee moeten, dat voor de militairen veelal een bezwaar zal vormen.

Het bovenstaande doet natuurlijk bij de militairen de vraag rijzen, of er dan voor de onbevaren gedemobiliseerden in het geheel geen weg openstaat om een zeemansloopbaan te volgen.

Het antwoord op die vraag kan luiden: Ja, die is er wel, maar men zal zich daarvoor opofferingen moeten getroosten. Het is namelijk mogelijk bij de Kustvaart zijn zeebenen te halen, om daarna, na het opdoen van de nodige ervaring, te trachten een betere werkkring bij de vaart te veroveren.

De opofferingen bestaan in dit geval hieruit, dat de accommodatie bij de Kustvaart in de regel achterblijft bij die op de schepen van de grote vaart, terwijl ook de gages ongeveer f 30.— per maand lager liggen.

Voor demobiliserenden van de Kon. Marine geldt in het algemeen dat de dienst op varende schepen der Kon. Marine ook voor de Koopvaardij als vaartijd zal kunnen gelden, hetgeen dus inhoudt, dat deze categorie in de meeste gevallen niet onder de geheel onbevarenen behoort te worden gerangschikt.

Gewaakt dient te worden tegen de suggestie, dat het gemakkelijk zal zijn, na het doormaken van een bepaalde vaartijd, het stuurmans- of machinistendiploma te behalen. Met nadruk zij er hier op gewezen, dat daarvoor een schoolopleiding, tenminste gelijkstaande met MULO-B, absoluut onontbeerlijk is, daar bij de examens aan de wiskundige kennis der kandidaten hoge eisen worden gesteld.

Zij, die in staat zijn de vereiste diploma's te behalen, kunnen uiteraard promotie maken, uiteindelijk tot gezagvoerder, c.q. tot hoofdwerktuigkundige.

Voor ongediplomeerden beperken de promotiekansen zich bij de dekdienst tot bootzman, bij de machinedienst tot voorman en bij de civiele dienst tot hofmeester. De loon- en arbeidsvoorwaarden zijn voor alle beroepen aan boord, met uitzondering van dat van een gezagvoerder, bij CAO (collectieve arbeidsovereenkomst) geregeld.

HAVENBEDRIJF

In de Rotterdamse Havenbedrijven liggen de mogelijkheden voor de ongeschoolden onder de demobilisanten.

Toegegeven, dat in het verleden het beroep van de havenarbeider, van bootwerker, niet al te gunstig stond aangeschreven. Geleidelijk aan echter, zo valt nu te constateren, is de havenarbeider zelf doende, zich boven deze slechte faam uit te werken.

Steeds meer wint de overtuiging veld, dat de havenarbeider een geoefend vakman is, aan wie, mede met het oog op de steeds toenemende mechanisatie in de havenbedrijven, zeer hoge eisen worden gesteld.

In de Rotterdamse haven onderscheidt men vaste arbeiders, in dienst bij de verschillende bedrijven en losse arbeiders, die geregistreerd

zijn bij de Haven Arbeids Reserve (H.A.R.).

De normale gang van zaken is, dat men als los arbeider bij de H.A.R. begint en later als vast havenarbeider overgaat naar een der stuwadoorsbedrijven. Opnemings in de H.A.R. garandeert een minimum weekinkomen, ook, wanneer men in perioden van slapte in de haven, gedurende een gehele week niet voor werk zou kunnen worden ingedeeld. Dit garantieloon bedraagt voor personen van 23 jaar en ouder 36.52 gulden per week.

Over de gehele linie wordt tegenwoordig in de Rotterdamse stuwadoorsbedrijven veel aandacht besteed aan een goede opleiding tot all-round vakbekwame havenarbeider.

Ook bij de H.A.R. bestaat gelegenheid tot het volgen van een opleidingscursus. Blijkt tijdens deze opleiding bijzondere geschiktheid aanwezig te zijn, dan bestaat daarna de mogelijkheid tot het volgen van vervolgcursussen, welke de cursist de gelegenheid biedt, het uiteindelijk tot baas in het havenbedrijf te brengen.

Gelijk bij de scheepvaart, zijn ook in de

haven de loon- en arbeidsvoorwaarden bij C.A.O. geregeld, hetgeen dus geordende verhoudingen verzekert.

Tot slot zij er nogmaals met nadruk op gewezen, dat het in het gehele scheepvaarten havenwezen op de persoon zelf aankomt. Mogelijkheden van ruime verdiensten en een verzekerde toekomst zijn stellig aanwezig, mits men bereid is, zich in het gekozen beroep ten volle te geven, zich door inspanning de vakbekwaamheid eigen te maken, die in deze bedrijfstak absoluut onmisbaar is om zich boven de grote massa uit te werken.

Het werk in de haven en bij de scheepvaart is gevarieerd en vergeleken bij andere beroepen, vrij en ongebonden en steeds in de buitenlucht.

Het stelt echter hoge eisen aan het moreel en aan het lichamelijke uithoudingsvermogen. Het betekent verbonden te zijn aan een interessant bedrijf, doch tevens aan een continue-bedrijf, waar de werkzaamheden bij dag zowel als bij nacht onverminderd doorgaan.

puzzle

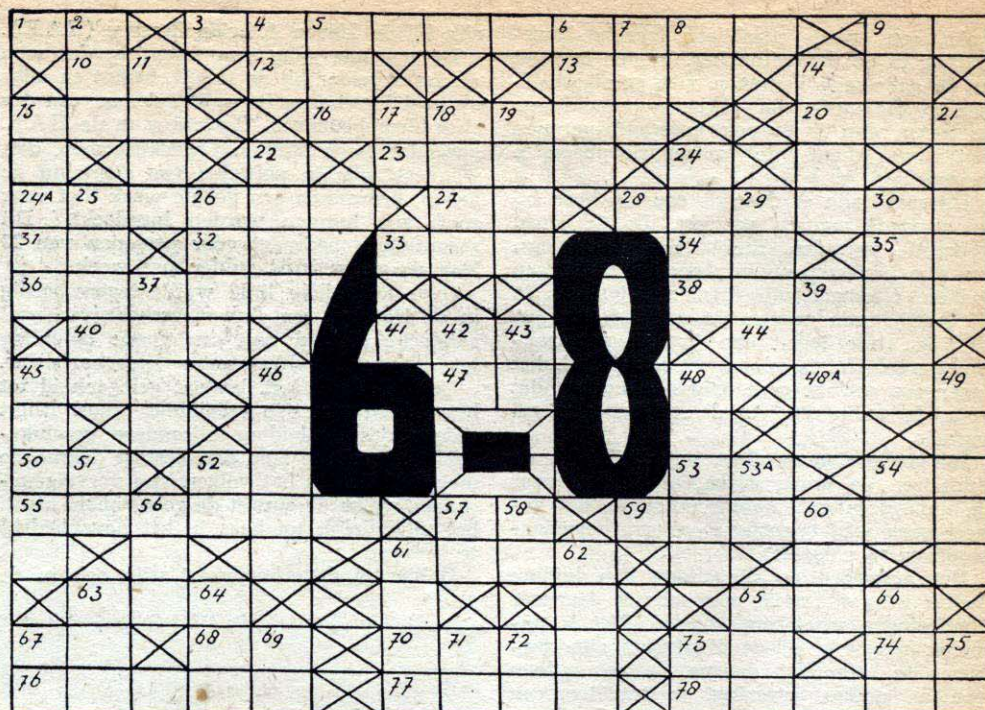
HORIZONTAAL.

1. Maat; 3. Naam v.e. Ned. pass. schip; 9. Noot; 10. Emeritus (Afk.); 12. Noot; 13. Nachtvogel; 14. Lidwoord; 15. Winterschoen; 16. Jap. meisje in theehuis; 20. Lof; 23. Bloedvaat; 24a. Kunstenaar; 27. Ondernemingswacht; 28. Dag v.d. week; 31. Riv. in Brabant; 32. Noot; 33. Toespijs; 34. Tweeklank; 35. Noot; 36. Uitvinding i.d. laatste wereldoorlog; 38. Wapen; 40. Baardje; 41.. Moed; 44. Luchtververser; 45. Schuurmiddel; 47. Deel v.d. mast; 48a. Niet droog; 50. Familielid; 52. Lidw. (Fr.); 53. Noot; 54. Noot; 55. Cigarettenmerk; 57. Pers. v.nw.; 59. Nooit; 61. Gemeen; 63. Duitse Filmmij; 65. Arctische vogel; 67. Chin. afstandsmaat; 68. Uitroep v. kleine kinderen; 70. Tak v. dienst i.h. leger; 73. Retour (Lat. afk.); 74. In het jaar onzes Heren; 76. Metaal soort; 77. Rep. Kab. i.d. RIS; 78. Riv. in Frankrijk.

VERTICAAL:

2. Riv. in Ned.; 4. Titel; 5. Eigenschap v. kippen; 6. Buikloop (Duits); 7. Vul in: Uia; 8. Vluchtig; 9. Komt voor in sprookjes; 11. Nevel; 14. Verv. v.h. werkw. doen; 15. Oogziekte; 17. en andere; 18. Afgod (Eng.) 19. Huren (Mal); 21. Neerslag; 22. Riv. in Duitsl.; 24. Kleur; 25. Verv. v.h. werkw. razen; 26. Land in Azië; 29. Familielid; 30. Strijdkperk; 31. Stil (Mal.); 39. Gevogelte; 42. Voegw.; 43. Noot; 45. Vrucht; 46. Belg. voetbalspeler; 48. Het vroegere Indonesië; 49. Gebak; 51. Verbrande materie; 52. Soort onderwijs, 53a. Voorz.; 54. Lidw. (Fr.); 56. Assurantie waarb., waarbij inbegr. de kosten v. vracht (afk.); 57. Dierengeluid; 58. Leger 60. Raar; 61. Eetgerei; 62. Vogel; 63. Afge- lopen; 64. Meisjesnaam; 65. Groet; 66. Inhoudsmaat; 67. Briefaanhef; 69. Reeds; 71. Voorz.; 72. Noot; 73. Amerika; 75. Lidwoord.

Kpl. W. Horstman.

TROEPREPORTERS

AANTREDEN!

Wmr. H. F. M. de Leeuw, 260504058
Vliegbasis Tjililitan 1 slof
Sld. J. Zantinge, 270423206
4-4-9 R.I. 1 slof
Sld. J. Gerritsen, 271012133 Tr. Det.
STK. Z.O.B., Bandjermasin 1 slof

W. Br. nrs. 41 - 42

Sgt. Fred Hoyte N.I.W.A., Afd.
Welzijnsverzorging Djakarta 1 slof
Sld. H. J. M. Bots, 270505253 Comm.
Leger Genie Trpn, Djakarta 1 slof

Dominee vergiste zich

Wanneer dominees zich vergissen, kunnen plechtige momenten soms onherstelbaar omslaan in pijnlijke of malle situaties. Een predikant, die uitstekend preekte, maar heel slecht schreef, zo onduidelijk, dat hij er zelf het slachtoffer van werd, leidde eens een dienst, waarin ambtsdragers in een Twentse gemeente werden bevestigd. Hij wilde laten zingen Psalm 135 vers 1, waarin zij, die „het ambt bekleden met eer” worden toegezongen, maar door een krabbel in zijn notitieboekje liet hij zich verleiden om vers 10 te kiezen, waardoor de gemeente de ambtsdragers toezong: Oren ziet men aan hun hoofd, maar zij horen er niet mee; zij, van ademtucht beroofd, zijn nog minder dan het vee. Die tot hen om hulp genaakt, worde hun gelijk gemaakt.

Een andere predikant was eerder verstrooid, want toen hij bij de inzegening van een huwelijk vers 3 van gezang 282 wilde laten zingen, keek hij op de bladzijde er naast, zodat het jonge paar het huwelijk ingeleid werd met de volgende woorden: Deeze mens is krank, die heeft verdriet, deze kent de liefde niet. Hij had lief, maar nu niet meer.....

(Alg. Dagblad).

„Zo zo, sergeant Gardner” zegt Majoor J. F. Buckley tegen deze gladwangige sergeant, tijdens een inspectie in New-York, „U hebt zich toch maar geschoren, zie ik. Kapitein Fragala, noteert U even?” En terwijl zijn stoppelige kameraden vol leedvermaak lachen en kapitein Fragala met een onbewogen gezicht zijn naam opschrijft, denkt sergeant Gardner met een zucht aan die goeie oude tijd, toen New-York geen waterloze Vrijdag kende tengevolge van een watertekort en toen de superieuren goedkeurend knikten wanneer men gladgeschoren op het appel kwam. Wie zei ook al weer dat het verkeren kan?

Hr. Ms. torpedobootjager „Van Galen” in de kou

WINTERSE ONTVANGST IN NIEUWEDIEP

Grauw is de Hollandse vrieslucht en de Oostenwind snerpt over het Wierhoofd. Het woelige water van het Marsdiep is staalblauw en in het heilig verschiert ligt het vage, grijze silhouet van Hr. Ms. „Van Galen”. Het is Maandagochtend, de laatste Maandag van de eerste maand in het nieuwe jaar. Straks zal het schip binnenvaren, de Commandant Zeemacht is al aan boord geweest voor inspectie, de douane is ook al klaar met het invullen van de bekende lijstjes, met paarse neuzen staat de familie te trappelen en de Marinierskapel probeert de instrumenten ijsvrij te houden. De houten steiger voor het wachtschip ligt wit-beijzeld uitnodigend klaar. Een schip komt terug uit de tropen..... Holland zorgt voor een winterse ontvangst.

Zo heel erg gewoon

Een uur later is het gebeurd. Er ging een gemompel uit de wachtende menigte op, toen er beweging in het silhouet kwam en de voorsteven van de jager naar de havengang draaide. Even later klonk het Wilhelmus over de haven, werd de groet gebracht en gingen de hoeden af.

Aan boord werd keurig front gemaakt over stuurboord en langzaam dreef het schip tenslotte tegen de kant aan.

Het zat erop. Machinekamer bedankt. Aftrap meer-rol.

De familie begon de valreep op te dringen. „Dag Piet, jongen, wat zie je nog bruin.....!”

Benedendeks was het kil. De elektrische kacheltjes konden niet optornen tegen de ijzige kou, welke door de huid drong. Het was er ongezellig. Overal stonden kisten, plunjezakken en koffers klaar.

„Ga maar even ergens zitten, zeg, ik ben zó klaar”.

Hoe heel erg gewoon is toch zo'n aankomst. Daar zag je nu al die tijd tegenop, dit moment heb je telkens weer in gedachten verwerkt en voorbereid, maar nu het er dan was, bleek het eigenlijk niets bijzonders te zijn. Bovendien was het veel belangrijker om nu maar zo snel mogelijk van boord te komen, maar op zo'n laatste ogenblik waren er toch

nog allerlei dingen te doen, waar je niet op gerekend had. En je moest ook een beetje druk doen, al stonden je handen dan ook een tikje verkeerd, want daar zaten nu Vader en Moeder en Mientje, precies eender als twee, drie jaar geleden, ook precies zoals je hen steeds in gedachten had gezien en dat was het nu juist, dat heel gewone en normale, dat was nu vreemd. En wat moest je nu zeggen? „Ja, we hebben een goede reis gehad. In Colombo zijn we nog geweest en we hebben gevoetbald in Aden. We zijn de wal op geweest in Algiers, da's een mooie stad, maar een beetje duur en we hadden niet zoveel frankies. Hoe laat gaat die trein...?”

Op de wal stonden de taxi's en de chauffeurs rekenden op de nawerking van Indische gulheid. Ver mis hadden zij het niet en zo werden de zware, groene koffers in de achterbak geladen en met een pluimpje blauwe olie-walm in de vrieskou, bij wijze van afscheid achter de auto aan, reed de thuisvaarder met de familie weg over de wit-uitgeslagen klinkers van de Buitenhaven. Het werd leeg op het schip. In de longroom ruimde de hofmeester de glaasjes weg. Het waren er niet zoveel.

Was dat nu alweer meer dan een jaar geleden, dat zij Oudejaar vierden op de rede van Semarang? Toen kwam dat seintje, dat ze met spoed moesten opstomen naar Tarakan.

Mooie tocht was dat. En dan die dagen aan de Zuidkust, in de baai van Patjitan. Later kwam dat varen in verband, oefenen met de andere jagers. Tenslotte die tocht naar Olehleh. Wat een tijd, wat een tijd.....!

De eerste officier kwam nog even rond, voor een laatste blik op het verlaten boeltje. De boeken en bescheiden werden verzameld: inleveren voor de inspectie. In de kajuit van de commandant klonken nog de stemmen van de familie. Het hoofd machinekamer had ook nog gasten. Vooruit was bijna iedereen al vertrokken. De andere gingen schaften op het wachtschip.

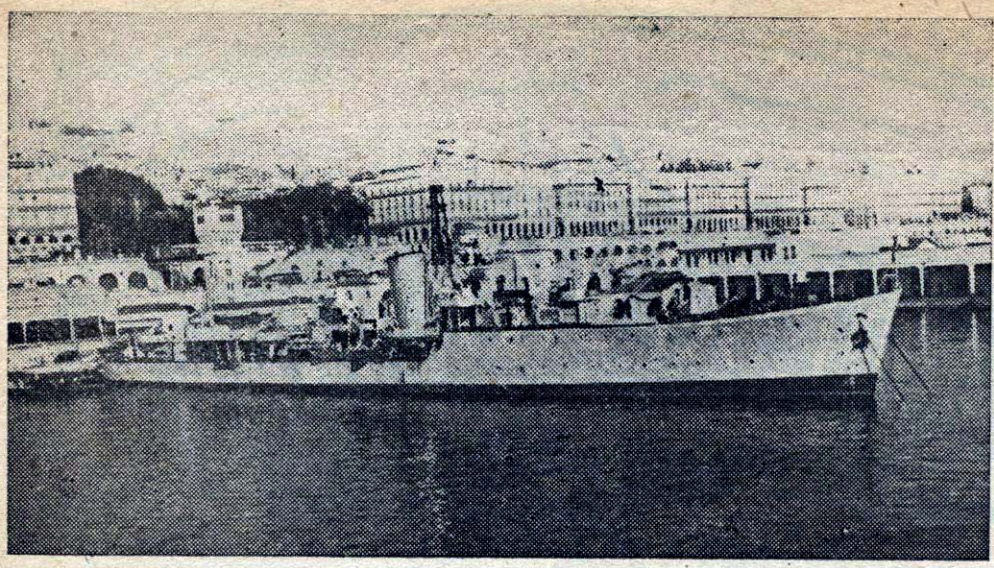
Hadden de zeuntjes ook eens een lauwe vandaag! Het kombuis was verlaten en koud, wel even iets anders dan een jaar geleden, toen de majoor-kok die vette varkenslapjes stond te braden, toen ze van Bawean kwamen!

Herinneringen.....

Een schip wekt altijd herinneringen op, vooral als het zo stil en leeg langs de kade ligt. De opvarenden nemen die herinneringen niet mee, zij blijven op dat schip achter en delen zich mee aan degenen, die het straks zullen bemannen.

Vele verhalen zullen er aan het schip verbonden blijven, als de mannen reeds lang vertrokken zijn en op andere schepen varen, aan de wal geplaatst zijn of weer hun plaats hebben ingenomen in de burgermaatschappij. Maar de herinneringen behoudt het schip, neemt ze weer mee de zee op, vanwaar zij kwamen. Zo gaat het iedere reis, totdat er eens een laatste reis begint, welke nog nooit besloten is met een welkom in de thuishaven.

Hr. Ms. torpedobootjager „Van Galen” is onze oudste jager. Zij is het laatste schip, dat vóór de soevereiniteitsverdracht uit de Oost naar het vaderland

vertrok. Oud-en-Nieuw vierde men gezamenlijk in de Indische Oceaan. In de aanloophavens genoot men zoveel van het vertier aan de wal als de tijd en de deviezen het toelieten. Gezellig voer men op met het troepenschip „Cameronia”, waarmee men enkele malen achtereen rendezvous maakt. Het laatste rukje werden de sokken erin gezet, want het weer voorspelde weinig goeds en tenslotte was het nog even twijfelachtig, of men in Nieuwediep dan wel in Hoek van Holland zou binnenlopen, wegens de ijsgang. Maar het vaarprogram kon gehandhaafd blijven en zo ging het schip op Zondagavond 29 Januari jl. op de rede van Den Helder ten anker.

Met dit relaas — hoewel er nog zoveel meer te vertellen zou zijn — over de thuisreis en de aankomst van Hr. Ms. „Van Galen” hebben ook wij dan afscheid genomen van de Oost.

Dit was ons laatste verhaal uit het vaderland voor „Wapenbroeders”.

Het te wijden aan dit goede schip was ons een behoefte.

D Maltha
Marine Correspondent

Wat de toekomst brenge moge

Onder de kerkwimpel

A. Op de ene wijze

„Zoekt mij een vrouw, die een waarzeggende geest heeft”.
1 Samuel 28 : 7.

Er kwam een moment in het leven van Saul, dat hij het niet meer had, en wonderlijk graag wilde weten, wat de toekomst zou brengen. Hij wist, dat er morgen gevochten zou moeten worden met een geduchte vijand. Zij stonden niet voor de eerste keer tegenover elkander. Nu is hij erg bang. „Zijn hart beefde zeer”. En hij gaat nu naar een middel uitzien, om te kunnen weten, wat er morgen gebeuren zal. Dat middel is voor hem een waarzegster, die daarergens in een klein dorpje woont.

Het is wel niet eenvoudig daar te komen. Als koning kan hij daar helemaal niet verschijnen. Die vrouw mag dat vooral niet weten.

Daarom gaat hij zich ernstig vermommen, en met twee van zijn staf gaat hij in het 'olst van de nacht naar die geheimzinnige vrouw, die de toekomst kan ontslulieren.

Het wordt een drama, waaraan de Bijbel een lang hoofdstuk wijdt, en dat ik nu verder niet wil noemen.

Maar wel wil ik er de aandacht op vestigen, dat vele mensen ook uit deze moderne tijd het middel van Saul gaan proberen, vooral nu het een toekomst betreft, die nog al vrij donker is. Wanneer de horizon van het leven omfloersd is en de mens geen uitzicht meer heeft, grijpt hij naar een van die vele middelen, die deze tijd biedt. En dat zijn er nog al wat. Bij alle variatie komen zij hierop neer: dat zij trachten de geheimen van de toekomst te weten te komen: dat zij de rust van het gemoed willen zoeken, omdat zij zo vol zorg de dagen verwachten.

dat geen van hen nog ooit ontvangen heeft het licht in de komende dagen.

Geen waarzegger, geen sterrenlezer, geen kaartenkenner kan ook maar één dag van de toekomst openleggen.

Wat zouden wij dat graag willen, vooral nu!
Het leven werd onzeker, de toekomst dubieus.
Wat zal dit jaar ons brengen?
Zal daarop een antwoord gegeven kunnen worden?
Hoe moet de levenshouding zijn?
Zeer zeker NIET op de ene wijze van Saul.
Dan wordt het leven onrustig.
Dan wordt het een drama.
Er is een andere wijze van levensinstelling.
Die staat twee hoofdstukken verder in dezelfde Bijbel.

B. Op de enige wijze.

„Breng mij toch de efod hier”
1 Samuel 30 : 7.

Er kwam ook in het leven van David een moment van uitzonderlijke moeilijkheden. Ook geen wonder.

Bij terugkomst in zijn stad waren zijn vijanden er geweest en hadden alles weggeroofd, ook de vrouwen en de kinderen.

Dat was een dergelijke teleurstelling, die David en zijn mannen niet konden verwerken.

Toen kwam de vraag: wat moeten wij nu doen, nu deze donkere toekomst voor ons ligt?

Er was geen enkel lichtpunt meer.

Zulke momenten komen er vaak in het leven, als je toch werkelijk niet meer weet, wat je moet doen. Ik geloof, dat wij ze allemaal wel eens gehad hebben. En als wij ze nog nooit hebben gehad, dan zullen wij die nog meerdere malen beleven.

Wat zullen wij dan doen?

Laten wij eens kijken, op welke wijze David zich toont in deze moeilijkheid.

Hij roept een priester en zegt: Breng mij toch de „efod” hier.

Voor velen is dit wat onbegrijpelijk.

In het Oude Testament hadden de priesters iets ontvangen, waardoor zij naar de wil van God konden vragen.

En bij ernstige momenten mochten zij dit gebruiken.

Breng mij toch de „efod” hier wil dus zoveel zeggen als: laten wij naar Gods wil vragen.

Laten wij ons aan God overgeven.

De toekomst is in Gods hand.

Laten wij op Hem blijven vertrouwen.

Dat wil niet zeggen, dat God voor de toekomst allemaal precies gaat vertellen, wat er gebeuren zal.

Maar het wil zeggen, dat er Een is, die ons leven leidt, en regeert.

En die Ene God zal dag aan dag met ons willen zijn.

Deze zal ons leiden en ons elke dag geven wat wij nodig hebben.

Beveel gerust uw wegen
Al wat u het harte deert
Der trouwen hoede en zegen
Van Hem, die het al regeert.

S. Oegema
O. A. Vlootpredikant.

Wanneer wij schrijven, dat een leerling van de wacht héél iets anders is dan bijv. een leerling-naaister, dan zullen velen dat een banale werkelijkheid vinden. Maar het gaat hier om een verschil, dat nou weer zo tekenend is voor ons bestaan. Een leerling-naaister, of voor ons part een leerling-fietsenmaker of een leerling-mandenvlechter heeft altijd het vooruitzicht, dat hij of zij nog wel eens kortweg „naaister”, „fietsenmaker” of „mandenvlechter” zal zijn, zonder het woord „leerling” er voor. Omdat hij/zij volleerd is.

Maar dit is een van de vele punten, waar ons leven dwars tegen de maatschappelijke zeden en gewoonten indruist: De leerling van de wacht blijft altijd leerling van de wacht! Of hij nu een der nieuwste gewinnelingen is, die nog op Peel-shoes over de keien van zo'n Brabants model-kamp rondstultert of een doorknede zeesoldaat is geworden vertrouwd met de grimmigste elementen, gevaren en kopstukken, hij blijft altijd léér-ling van de wacht. In het eerstgenoemde stadium is dat niet zo erg. De wacht is tenslotte een verantwoordelijk karwei met veel souveriniteit en zo.

Een vers in dienst gekomen volkstunier, als wij eens waren, staat er in het begin wat beteuterd tegenover en heeft nog wat praktisch onderwijs nodig om de knepen van dit vak te leren. Als leerling hebben wij meteen de harde praktijk gehad: koffie leren halen, kolen leren scheppen, op de scheepsbel slaan en nog veel meer van die dingen, waar we later veel gemak van zullen hebben.

Doch thans zijn wij een stokoude Korps-kneiter geworden, wien geen sterveling meer een bak hoeft te vertellen. En toch wel niet over de wacht.

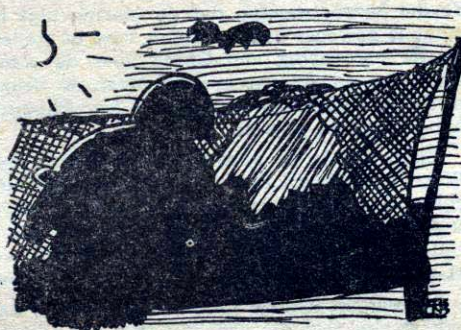
Dezer dagen stond er op de wachtlijst, dat wij namens de chef de Pluimage waren benoemd tot leerling van de wacht. Het was een slag in ons gezicht. G(eestdr)iftig wilden we uitleggen, waarom dat een vernedering voor ons was. Maar iedereen, die zijn naam op de wachtlijst leest is altijd verontwaardigd, nietwaar? Daarom stonden we maar even stom en verslagen als de rest om ons heen voor het publicatie-bord. Het is altijd een droevig tafereel zo tussen twaalf en een voor dat publicatie-bord. Daar staan steeds weer anderen, die klagen, dat ze steeds weer hun moeten hebben. Wij zijn maar weggelopen, want we konden het niet langer uithouden. Leerling.....

In een minimum van tijd waren we bekend door de hele tangsi, met onze bordkartonnen binnenhelm op en onze broek in de leggings.

Het is een rot-gevoel, dat vele geconsigneerden, zodra ze je zien een angstig voor gevoel krijgen, zo van „die-komt-melijme.....” En dat is ook zo, je voelt je net zo'n aanzegger, „dat heden toch nog onverwacht de sigaar zijn voor patrouille.....” en dan de namen en de pro- testen. En om dan te zeggen „ik kan d'r ook niks an doen” is afgezaagd.

Dus: keihard zijn en met een flink gezicht de slachtoffers in grote verslagenheid achterlaten.

We moesten ook met de karabijn aan een gevangene naar de O. v. d. W. geleiden. We kenden deze fiere man, vrij en onverveerd, gisteren helaas te vrij en te onverveerd. Toen we hoorden dat hij het was, hadden we uit bezorgdheid liever een mitrailleur meegenomen, maar

dat ging niet. Toch was deze geus tam, toen we hadden gezegd dat hij schaften van ons zou krijgen als-ie niet wegliep. En hij kreeg het ook.

Wel eens een gewapende ober gezien? Toch hadden we die spuit bijna nog nodig gehad. De tamboer was nog steeds niet bij de kok-in-de-keuken geweest en de jongens waren hongerig. Zij begonnen katjang en stukjes ketimoon te rampassen. Eerst dachten we er een stuk of tien neer te leggen, om de orde te herstellen. Maar toen hebben we maar gezegd, dat dit eten voor een maat was, die knijp zát. Dat maakte indruk.

Ze hielden op met kaaien en maakten halt en front in de richting van de knijp-deur.....

En dan komt de nacht.

De tegeltjes van de galerijen glimmen naargeestig in het matte nachtlucht. De nacht is voor de kokhalzende tokè's en de knerpande kakkerlakken.

En voor de leerling.....

Daar sluipen wij dan voort door het duister met de zwarte lijst in onze vingers. Klaar om de slapende schepselen, die dromen van een betere wereld met een ruk terug te roepen tot de barre werkelijkheid van de hondewacht.

Zaal III, haha, daar liggen ze nou, die fikkers, machteloos. Kijk deze eerste klas,

wiens mond de hele dag de indrukwekkendste volzinnen doorlaat, die mond staat nog open, zo natuurlijk, dat je vanzelf kijkt of er soms kieuwen achter zitten.

Derde bed links onder. Die gaat er uit. Onze vingers klauwen zich om de schouder. Het slachtoffer probeert zich aan de knellende greep te onttrekken. Weer niks! Met een demonische wellust knijpen we door.

Nu maakt hij een zware slagzij naar ons toe en moeizaam gaan zijn vensterkens open. Even flitst het door je heen: „Wat heb ik gedaan.....!” als je in die onschuldige grote schrikogen kijkt.

Maar wij moeten wel keihard zijn en snauwen de ontwaakte toe: „Klaarmaken voor de wacht!” Onthutst sluiten ze dan meestal nog een moment de ogen, als wilden ze nog even de heerlijkheid van zoeven terugroepen.

En als ze daarin slagen, moeten wij ze natuurlijk nog een keer porren.

Als bij de volgende onze hand onder de klamboe schiet om z'n ontnuchterend werk te doen staan we even net zo raar te kijken als eens Roodkapje bij het bed van wolf-grootmoeder. Een zonderling porum is dat in het halfduister. Maar het zijn twee gekruiste voeten. Mijnheer gaf er de voorkeur aan tegen de draad in, achterste voren plat te gaan. Het wordt een zwaar karwei. We beginnen met porren, dan gaan we maar knijpen, helpt ook niet, kneden dan maar, met geweld heen en weer rollen ten slotte. Het helpt niet.

Dan het laatste middel, zachtjes fluisteren we „thuisvare.....” aan zijn oor en met een ruk zit ie overeind.

De toestand wordt pijnlijk als hij de verkeerde blijkt te zijn.

Dan kun je wel zeggen „ga dan maar weer lekker slapen”, maar vóórdat de gedupeerde dat doet, heeft ie meest nog het een en ander te vertellen.

Op zaal vier schrikken we als een betrapte inbreker uit onze duistere praktijk op. Daar weergalmt ineens uit een klamboe in de andere hoek „Laat ons vrolijk zijn.....!!!” Dat heb je van die hardop-dromers.

„Hij hep makkelijk prate”, gromt de opkomende, juist geporde wacht, die, bleek en ongenaakbaar, zijn schoenen zit aan te wurmen.

„Hij sloft”.

Maar wij gaan voort, de muskietvrije snurktempeltjes te ontheiligen van hen, die niet zijn „gesloft”. Daar zijn we leerling voor.

H. Biersteker
Marinierscorrespondent.

VAN ALLE WINDSTREKEN

Schout bij nacht Forrestal is benoemd tot leider van de militaire adviescommissie in Den Haag.

Deze benoeming, aldus de diplomatieke correspondent van Aneta te Washington wijst er volgens welingelichte Amerikaanse kringen op welke rol aan de Nederlandse gewapende macht zal worden toegekend in het kader van het Noord-Atlantische verdedigingsstelsel.

Volgens deze kringen bewijst de benoeming van een hoge vlagofficier op de post te Den Haag, dat de Noord-Atlantische verdedigingsraad de nadruk zal leggen op het gebruik van vlootenheden voorzover het de Nederlandse bijdrage tot dit verdedigingsstelsel betreft. Gewoonlijk betrouwbare Amerikaanse commentaren van militaire aangelegenheden melden onlangs, dat de defensieraad had besloten dat de Verenigde Staten en Engeland samen de zwaarste last van de vlootoperatie op volle zee zouden dragen, terwijl de taak van de vloot van de kleinere landen, als Nederland zou beperkt blijven tot een kleinere kring zoals de verdediging van de kust en de havens op eigen gebied. Men acht het echter niet waarschijnlijk aldus deze bevoegde kringen, dat een schout bij nacht met een missie te Den Haag zou worden belast, indien de rol die de Nederlandse Marine zal spelen zo klein zou zijn.

Integendeel, hoewel de bijzonderheden van de Noord-Atlantische verdedigingsplannen streng geheim gehouden worden, acht men in deze kringen het zeer waarschijnlijk, dat „de kleine doch waardevolle Nederlandse vloot” van nut geacht zou worden voor taken van groter belang.

In dit verband wees men er op, dat de samenstelling en de aard van de Nederlandse vloot haar heel geschikt zouden maken voor bijvoorbeeld het patrouilleren van een flink stuk van de Noordzee.

Schout bij nacht Forrestal vertrekt binnen enkele dagen naar Den Haag.

*

Een patrouilleschip van de Zuidkoreaanse marine heeft een waarschuwingsschot gelost voor de boeg van een Sovjetrussische tankboot, die de Zuidkoreaanse wateren „binnendrong”, aldus werd in Seoul bekend gemaakt. Het incident vond plaats nabij Kuryongpo, aan de oostkust van Korea. Het Russische schip, de „Pamir”, wendde de steven en voer in noordelijke richting weg.

*

In een verklaring van de Britse admiraliteit betreffende het vergaan van de onderzeeboot „Truculent” tengevolge van een aanvaring met een Zweeds schip, wordt gezegd dat niet gebleken is, dat de „Truculent” enig materieel gebrek had en dat zij onder commando van een ervaren gezagvoerder stond. Het verlies van mensenlevens was hoofdzakelijk te wijten aan het feit, dat de admiraliteit niet onmiddellijk op de hoogte was van het ongeluk.

De Koninklijke Marine heeft aan een viertal scheepswerven opdracht gegeven voor de bouw van zes onderzeebootjagers. De opdrachten zijn als volgt verdeeld: 2 bij de Nederlandse Dok- en Scheepsbouwmaatschappij Amsterdam, 1 bij de Rotterdamse Droogdok maatschappij, 1 bij Wilton Feyenoord en 2 bij de Koninklijke Maatschappij „De Schelde”.

*

De Amerikaanse marine-commandanten in het Verre Oosten hebben aan de gezamenlijke Amerikaanse chefs-staf hun plan voorgelegd voor de blijvende bezetting van Yokosuka, de voormalige Japanse vlootbasis. Dit komt na MacArthurs poging om de defensiemiddelen te land, ter zee en in de lucht langs de Westelijke defensie-lijn van de Pacific te versterken.

Naar verluidt is de nadruk gelegd op de behoefte aan een blijvende nieuwe Amerikaanse politiek waarop de marine haar aandeel in het defensie-stelsel kan baseren. Verder wordt gezegd, dat de marine niet in staat is geweest haar plannen vast te stellen na de verovering van China door de communisten en de onzekerheid over de vraag of de huidige bases in Japan in Amerikaanse handen zullen blijven.

Yokosuka is de grootste marine-basis ten Westen van Pearl Harbor en zou een belangrijke basis kunnen zijn in een eventuele strijd tegen Sovjetrussische duikboten, die aanvallen zouden doen van bases in Siberië en Mandsjoerijë.

In kringen van de marine meent men, dat een sterke mobiele afdeling van de Amerikaanse zevende vloot noodzakelijk is om waar te maken wat Dean Acheson heeft gezegd, namelijk dat de defensie-lijn van de Verenigde Staten ondoordringbaar zijn. Deze lijn zou lopen van Japan, naar Okinawa en de Philippijnen.

John Lie, die jarenlang een leidende rol als „blokkade-breker” speelde in de Straat van Malakka en wiens avonturen onlangs uitvoerig werden beschreven in het Amerikaanse tijdschrift „Life”, is op 18 Jan. in uniform van majoor van de ALRI in Medan aangekomen.

Op een persconferentie verklaarde Lie, dat hij op orders zat te wachten in verband met zijn nieuwe functie in de zeemacht van de RIS. Vermoedelijk zal Lie in Soerabaja worden gestationeerd.

In October van verleden jaar werd Lie's speedboat door de Koninklijke Marine aangehouden en in beslag genomen, doch Lie zelf bevond zich op dat ogenblik niet aan boord. De gezagvoerder van Lie's speedboat Prajog Kusno werd twee weken geleden in Medan in vrijheid gesteld.

De justitie in Medan wacht thans op orders van Djakarta in verband met het vrijgeven van de in beslag genomen speedboat.

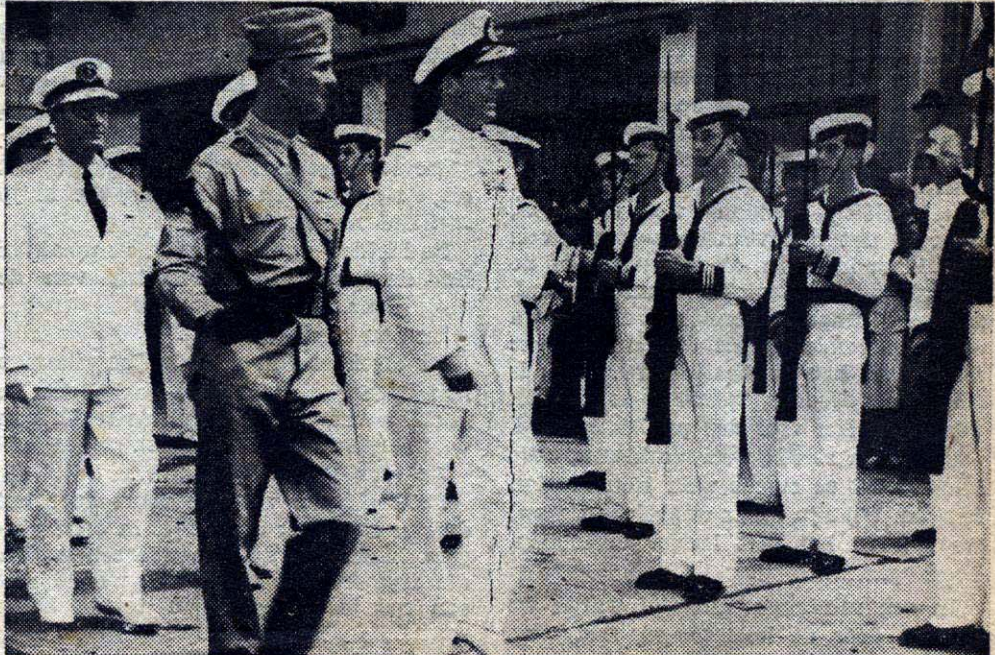
Bij Koninklijk besluit is de gezagvoerder van het weerschip „Aer Mas”, de heer M. Kremer benoemd tot Ridder in de Orde van Oranje Nassau.

Het Engelse vliegkampschip „Victorious” zal worden gemoderniseerd en geschikt worden gemaakt voor het dragen van atoombommenwerpers en de snelste „jet-propelled” jagers, aldus meldt de „Daily Graphic”.

De „Victorious” meet 23.000 ton, werd in 1939 te water gelaten en droeg tot dusver 60 vliegtuigen.

*

Over twee tot vier jaar zullen oorlogsschepen worden voortgedreven door atoomenergie, en de meeste handelsschepen binnen 20 jaar, aldus professor John Ray van de Columbia universiteit. Voorts deelde hij mede dat Amerika atomische energie momenteel opslaat, evenals kolen en olie, tot het tijdstip dat deze energie op grote schaal kan worden toegepast. Tenslotte onderzoekt de luchtmacht nog steeds de middelen om atoomenergie te gebruiken voor de voortstuwing van vliegtuigen.

Z. K. H. Prins Bernhard inspecteert na zijn aankomst in Willemstad de erewacht.